

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 22C/14/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114214799
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2016:2114214799.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava samosudkyňou Mgr. Luciou Mizerovou v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, právne zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti odporcom: 1. I. U., T. XX.XX.XXXX, H.: G. XX, R. Z. X. W. U., T. XX.X.XXXX, H. G. XXXX/XX, R., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov: F. - C. Z. B. G. „„, G. G.: T. W. X, C., V.: XX XXX XXX, F. Z.U.: N.. V. Š., G. G. O.. G. R. Č.. XXX/XX, G., o zaplatenie 121,64 eur s príslušenstvom, t a k t o

rozhodol:

I. Návrh sa z a m i e t a.

II. Odporcom 1 a 2 sa náhrada trov konania n e p r i z n á v a.

III. Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov právneho zastúpenia v sume 59,14 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporcov.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 16.5.2014 doručeným súdu dňa 30.5.2014 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil odporcom 1 a 2 povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 121,64 eur spolu s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.6.2010 do 20.9.2010 vo výške 1,36 eur a ročným úrokom z omeškania 9 % zo sumy 121,64 eur od 21.9.2010 do zaplatenia a náhradu trov konania.

Odporcovia 1 a 2 sa k návrhu navrhovateľa písomne nevyjadrili.

Podaním doručeným súdu dňa 8.7.2014 oznámilo svoj vstup do konania F. - C. Z. B. G. „„, G. G. T. W. Č.. X, C., ako vedľajší účastník na podporu odporcov.

Pretože navrhovateľ vzniesol námietku neprípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do konania, súd uznesením č. k. 22C/14/2014-48 zo dňa 18.3.2015 rozhodol, že vedľajšie účastníctvo F. - C. Z. B. G. „„ v konaní na strane odporcov je prípustné. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie navrhovateľ. Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 9Co/410/2015-65 zo dňa 29.2.2016 predmetné uznesenie č. k. 22C/14/2014-48 zo dňa 18.3.2015 potvrdil. Uznesenie Okresného súdu Trnava č. k. 22C/14/2014-48 zo dňa 18.3.2015 nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave dňa 15.4.2016.

Súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle § 115a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (jedná sa o drobný spor), pričom vykonal dokazovanie oboznámením sa s návrhom zo dňa 16.5.2014, s vyjadrením vedľajšieho účastníka na strane odporcov zo dňa 12.11.2014, s vyjadrením

navrhovateľa zo dňa 20.2.2015, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to najmä so Zmluvou o splátkovom úvere č. 0284212864 zo dňa 28.9.2005, so Všeobecnými obchodnými podmienkami, s Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 12.4.2011, so Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0568/2011/CE zo dňa 24.3.2011, s Prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok č. 0568/2011/CE zo dňa 24.3.2011, s Pokusom o zmier zo dňa 9.5.2014, Dohodou o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 29.4.2013, ako aj oboznámením sa s ostatnými listinnými dokladmi, ako i s obsahom celého spisu. Rozsudok bol verejne vyhlásený bez nariadenia pojednávania v zmysle § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu v zákonnej lehote, účastníci konania na verejnom vyhlásení rozsudku neboli prítomní. Súd vykonaným dokazovaním zistil nasledovný skutkový a právny stav:

Navrhovateľ v návrhu uviedol, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 24.3.2011 medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. ako postupcom a navrhovateľom ako postupníkom, postúpil postupca na navrhovateľa pohľadávku voči odporcom. Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla odporcom na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. 284212864 zo dňa 28.9.2005 peňažné prostriedky. Neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky právneho predchodcu navrhovateľa v znení ich dodatkov. Zmluva spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Navrhovateľ poukazoval na to, že zmluva o úvere je podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka tzv. absolútnym obchodom, a preto právne vzťahy zo zmluvy o úvere sa spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkového vzťahu. V takomto prípade použitie ustanovení Občianskeho zákonníka neprichádza do úvahy ani pri posudzovaní otázok premlčania, keďže všeobecná právna úprava premlčania je obsiahnutá v obchodnom práve, v ustanoveniach § 387 a nasl. Obchodného zákonníka. V otázke premlčania je potrebné na daný vzťah aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Do 31.12.2007 sa ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách a neprijateľných podmienkach upravených v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka vzťahovali len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8.časti Občianskeho zákonníka, ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nespravujú nároky vzniknuté pred 1.1.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 1.1.2008. Pohľadávka navrhovateľa ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 1.832,78 eur, ktorá pozostávala z istiny 1.470,37 eur, riadneho úroku 130,7 eur, úroku z omeškania 231,71 eur a ostatného príslušenstva 0 eur. Sumu 231,71 eur predstavujúcu úrok z omeškania si navrhovateľ v tomto konaní neuplatňuje. Podľa Zmluvy poskytol právny predchodca navrhovateľa odporcovi úver 1.145,19 eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 30,41 eur vždy k 20.dňu v mesiaci. Navrhovateľ si v tomto konaní uplatňuje splátky úveru splatné od 20.6.2010 do 20.9.2010 v počte 4 a celkovej výške 121,64 eur. Zvyšné splátky úveru si navrhovateľ v tomto konaní neuplatňuje. Navrhovateľ si zároveň uplatnil úrok z omeškania počnúc dňom splatnosti každej splátky úveru samostatne, a to vo výške 9 % zo sumy 30,41 eur od 21.6.2010 do 20.9.2010 v sume 0,68 eur, vo výške 9 % zo sumy 30,41 eur od 21.7.2010 do 20.9.2010 v sume 0,46 eur, vo výške 9 % zo sumy 30,41 eur od 21.8.2010 do 20.9.2010 v sume 0,22 eur a vo výške 9 % zo sumy 121,64 eur od 21.9.2010 do zaplatenia. Odporcovia odo dňa postúpenia pohľadávky uplatňované splátky neuhradili.

Vedľajší účastník na strane odporcov v písomnom podaní zo dňa 12.11.2014 uviedol, že v danom prípade ide o spotrebiteľskú vec, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vec je potrebné posudzovať podľa z. č. 258/2001 Z. z., zákona č. 634/1992 Zb. a podľa Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere. Predmetná zmluva bola uzatvorená dňa 28.9.2005 a definíciu spotrebiteľskej zmluvy a spotrebiteľa v tom čase upravoval z. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v § 2 ods. 1 písm. a) a v § 23a ods. 1. Názor navrhovateľa, že právny vzťah založený zmluvou o úvere je absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom a vec sa má posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka je mylný. Aktuálna judikatúra posudzuje takéto zmluvy ako spotrebiteľské, na ktoré je potrebné aplikovať premlčaciu dobu podľa Občianskeho zákonníka (napr. uznesenie ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 402/2013 z 19.6.2013). Podľa vedľajšieho účastníka v predmetnej veci nie je potrebné zaoberať sa bližšie zmluvnými podmienkami a praktikami dodávateľa, nakoľko konečná splatnosť uplatnenej pohľadávky nastala dňa 20.9.2010 a návrh podal navrhovateľ na súd dňa 30.5.2014. Vedľajší účastník na strane odporcov preto vzniesol námietku premlčania, návrh žiadal v celom rozsahu zamietnuť a uplatnil si náhradu trov konania.

K námietke premlčania vznesenej vedľajším účastníkom navrhovateľ v písomnom vyjadrení zo dňa 20.2.2015 uviedol, že vedľajší účastník nemôže robiť v konaní úkony, ktoré predstavujú dispozíciu s predmetom konania, lebo jeho úlohou je v konaní účastníkovi len pomáhať. Vedľajší účastník nemôže sám vzniesť námietku premlčania, pretože nejde o úkon procesný, ale o úkon podľa hmotného práva. Subjektom, ktorý je oprávnený uplatniť námietku premlčania je dlžník. Vedľajší účastník je oprávnený na procesné úkony, pričom námietka premlčania je hmotnoprávny úkon, ktorý vedľajšiemu účastníkovi nepatrí. Tiež zo samotného znenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že námietku premlčania môže účinne podať len dlžník, tzn. že na námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom treba nazerať ako na neúčinne uplatnenú (napr. rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 2.4.2012, sp. zn. 6C/11/2012). Námietku premlčania preto v danom prípade uplatnila neoprávnená osoba. Navrhovateľ si v konaní uplatňuje nepremľčané splátky úveru splatné od 20.6.2010 do 20.9.2010, a to v súlade s ustanoveniami § 387 ods. 1, § 392 ods. 2 a § 397 Obchodného zákonníka, keď premlčacia doba je štyri roky. Predmetná zmluva je absolútnym obchodom a je potrebné použiť úpravu Obchodného zákonníka, bez ohľadu na spotrebiteľský charakter zmluvy. Ustanovenie o premlčacej dobe nie je ustanovením, ktoré by smerovalo k ochrane spotrebiteľa, preto nie je možné pre otázku premlčania vyvodzovať použitie ustanovení Občianskeho zákonníka. Ustanovenie Obchodného zákonníka o premlčaní nie je ustanovením diskriminujúcim spotrebiteľa vo vzťahu k veriteľovi v tom zmysle, že by povinnosti dlžníka mnohonásobne prevážili nad jeho právami. V tomto smere navrhovateľ poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Ústí nad Labem, sp. zn. 69 IC 1303/2010, rozhodnutie Vrchného soudu v Praze 69ICm 1303/2010 a rozhodnutie NS SR sp. zn. MCdo/4/2012 z 27.3.2013. Navrhovateľ preto žiadal, aby súd podanému návrhu v celom rozsahu vyhovel.

Predmetom konania je požiadavka navrhovateľa na zaplatenie sumy 121,64 eur spolu s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.6.2010 do 20.9.2010 vo výške 1,36 eur a ročným úrokom z omeškania 9 % zo sumy 121,64 eur od 21.9.2010 do zaplatenia.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (t. j. k 28.9.2005) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 499 Obchodného zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa ustanovenia § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, veriteľom je fyzická osoba

alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci (1). Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania (2).

Podľa § 52 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzatvorenie zmluvy (1). Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (2). Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (3).

Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (1). V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (2).

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

Podľa § 5b z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa § 533 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, kto bez súhlasu dlžníka dohodne písomne s veriteľom, že splní za dlžníka jeho peňažný záväzok, stáva sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja dlžníci sú zaviazaní spoločne a nerozdielne. Ustanovenie § 531 ods. 4 tu platí obdobne.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v znení účinnom ku dňu uzavretia Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 7 ods. 1, 2 písm. a) a b) Z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia

Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, nekalé obchodné praktiky sú zakázané (1). Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak

a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,

b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Zo skutkových zistení v prejednávanej veci vyplynulo, že obchodná spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO 00 151 653, so sídlom Suché Mýto 4, Bratislava ako veriteľ a odporca 1 ako dlžník uzavreli dňa 28.9.2005 Zmluvu o splátkovom úvere č. 0284212864, na základe ktorej zmluvy obchodná spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO 00 151 653, so sídlom Suché Mýto 4, Bratislava poskytla odporcovi úver vo výške 1.145,19 eur (pôvodne 34.500,-Sk) s dohodnutou výškou úrokovej sadzby 17,30 % ročne. Odporca sa zaviazal zaplatiť uvedený úver s príslušenstvom v splátkach vo výške 30,41 eur (pôvodne 916,-Sk) s dátumom splatnosti prvej mesačnej splátky dňa 20.10.2005 a dátumom poslednej mesačnej splátky dňa 20.9.2010. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky právneho predchodcu navrhovateľa. Odporca poskytnutý úver riadne nesplácal. Dňa 24.3.2011 uzavreli obchodná spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO 00 151 653, so sídlom Tomášikova 48, Bratislava ako postupca a navrhovateľ ako postupník Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0568/2011/CE, predmetom ktorej zmluvy o postúpení pohľadávok bolo mimo iného i postúpenie peňažnej pohľadávky vo výške 1.832,78 eur voči odporcovi 1 zo Zmluvy o splátkovom úvere. Slovenská sporiteľňa, a.s. odporcovi 1 postúpenie pohľadávky oznámila listom zo dňa 12.4.2011. Odporkyňa 2 podpísala s navrhovateľom dňa 29.4.2013 Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, v zmysle ktorej dohody odporkyňa 2 v čl. 1 pristúpila podľa § 533 a nasl. Občianskeho zákonníka k záväzku odporcu 1, v čl. 2 uznala čo právneho dôvodu a výšky záväzkov voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom Slovenská sporiteľňa, a.s. číslo zákazníka 284212864 zo dňa 28.9.2005, s tým, že dlžná suma pozostáva z istiny 1.470,37 eur, nákladov na inkasné konanie 150 eur a z úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.470,37 eur od 24.3.2011 do splatnosti poslednej splátky podľa tejto dohody a odporkyňa 2 zároveň vyhlásila že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, ďalej v čl. 3 sa zaviazala splatiť svoj záväzok voči veriteľovi v mesačných splátkach po 50 eur splatných v 17. deň v mesiaci so splatnosťou prvej splátky 17.5.2013. Navrhovateľ pred podaním návrhu na súd, odporcov 1 a 2 vyzval na zaplatenie dlžnej sumy celkom 3.068,44 eur listom - Pokus o zmier zo dňa 9.5.2014. Napriek tomu odporcovia 1 a 2 v konaní uplatnenú pohľadávku navrhovateľa (splátky za obdobie od 20.6.2010 do 20.9.2010) neuhradili.

Posudzovaný právny vzťah medzi účastníkmi založený Zmluvou o splátkovom úvere č. 0284212864 zo dňa 28.9.2005 je od svojho vzniku právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúcich spotrebiteľské zmluvy, keďže Zmluva o splátkovom úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy o splátkovom úvere) a zároveň obchodná spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO 00 151653, so sídlom Suché Mýto 4, Bratislava pri uzatváraní Zmluvy o splátkovom úvere vystupovala ako veriteľ s poukazom na predmet jej podnikania a odporca 1 vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy o úvere nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, pričom obsah zmluvy bol daný veriteľom bez možnosti odporcu prívodiť akúkoľvek zmenu.

Podľa znenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v období od 1.4.2004 do 31.12.2007, teda v čase uzavretia predmetnej Zmluvy (zo dňa 28.9.2005), zmluva o úvere, ktorá je upravená v Obchodnom zákonníku, pod definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 Občianskeho zákonníka výslovne nespádala. Z gramatického výkladu ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2007 by bolo možné dospieť k záveru, že úprava spotrebiteľských zmlúv a teda vo svojej podstate aj ochrana spotrebiteľa má svoje miesto len u zmlúv, ktoré sú upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka,

takýto výklad je však zjednodušený a nesprávny. Pri výklade tejto občianskoprávnej úpravy je potrebné rešpektovať skutočnosť, že táto úprava je implementáciou smerníc Európskych spoločenstiev. Zákomom č. 150/2004 Z. z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, bola prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29-34). Túto smernicu je nevyhnutné využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Podľa čl. 1 ods. 1 smernice, účelom tejto smernice je aproximovať zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia členských štátov, ktoré sa týkajú nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom. Predmetná smernica definuje spotrebiteľskú zmluvu ako zmluvu uzatvorenú medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, a takto je potrebné vykladať aj predmetné ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka účinné do 31.12.2007. Smernica č. 93/13/EHS neurčila zmluvné typy, ktoré môžu mať povahu spotrebiteľskej zmluvy. Každá zmluva upravená zákonom, aj nepomenovaná zmluva, môže byť spotrebiteľskou zmluvou, ak vykazuje znaky určené smernicou. Vzhľadom na uvedené, právna úprava ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2007 nemá taxatívny charakter (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 157/2012 zo dňa 5.2.2013). Zmluva o splátkovom úvere je preto vzhľadom na svoju povahu a postavenie zmluvných strán pri uzatváraní a plnení zmluvy, zmluvou spotrebiteľskou podľa § 52 Občianskeho zákonníka, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka), pretože špeciálna právna úprava, ktorou sú v danom prípade ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník.

Navrhovateľ si svoj nárok v konaní uplatňoval voči odporcom 1 a 2 spoločne a nerozdielne, keď odporca 1 je dlžníkom zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0284212864 zo dňa 28.9.2005, odporkyňa 2 sa stala dlžníčkou navrhovateľa na základe jej prístúpenia k záväzku odporcu 1 podľa § 533 Občianskeho zákonníka v zmysle Dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 29.4.2013. Prístúpenie k záväzku podľa § 533 Občianskeho zákonníka znamená, že ak sa niekto písomnou dohodou s veriteľom zaviazal, že mu za dlžníka zaplatí peňažný dlh, stáva sa jeho dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja sú voči nemu zaviazaní solidárne. Preto veriteľ môže požadovať plnenie od ktoréhokolvek z nich. Ak záväzok splní jeden z nich, zanikne záväzok aj toho druhého. Súhlas pôvodného dlžníka sa nevyžaduje, keďže obsah jeho záväzku sa tým nemení. Odporkyňa 2 sa tak v zmysle predmetnej Dohody zo dňa 29.4.2013 stala dlžníčkou popri pôvodnom dlžníkovi - odporcovi 1, obaja sa stali voči navrhovateľovi zaviazanými spoločne a nerozdielne.

V predmetnej Dohode je v bode 2. Uznanie záväzku uvedené, že dlžník - odporkyňa 2 uznáva čo do právneho dôvodu a výšky záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy č. 284212864 s pôvodným veriteľom Slovenská sporiteľňa, a.s., pričom dlžná suma pozostáva z istiny 1.470,37 eur, z nákladov na inkasné konanie vo výške 150 eur a z úroku z omeškania 9 % ročne zo sumy 1.470,37 eur od 24.3.2011 do dňa splatnosti poslednej splátky podľa tejto dohody. V tomto bode je zároveň uvedené, že dlžník vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. V bode 3. Forma splatenia záväzku sa dlžník - odporkyňa 2 zaväzuje splatiť svoj záväzok voči veriteľovi v mesačných splátkach po 50 eur, vždy k 17. dňu v mesiaci a dátumom prvej splátky 17.5.2013.

Pretože základný právny vzťah (Zmluva o splátkovom úvere č. 0284212864 zo dňa 28.9.2005), na ktorý sa dohoda o uznaní záväzku vzťahuje je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a teda na tento právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru, je treba tieto ustanovenia aplikovať aj na právne vzťahy, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, teda aj na právne úkony uznania záväzku. Súd dospel k záveru, že pri uzatváraní Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 29.4.2013 došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narúša, alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku, službe, ku ktorým sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, je formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok odporcom vo forme povolenia splátok dlhu, ktorého skrytým cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a tým aj predĺženia premlčacej lehoty na uplatnenie žalovaného nároku. Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach síce má v prvom momente pôsobiť ako jednotlivý právny úkon, avšak napriek tomuto vonkajšiemu zdaniu ide o formulár, ktorý navrhovateľ používa ako obchodnú praktiku pri vymáhaní svojich pohľadávok vo vzťahu k neurčenému počtu dlžníkov, a v ktorom sa menia iba

údaje individualizujúce dlžníka, výšku pohľadávky, právny úkon z ktorého je pohľadávka uplatňovaná a výška splátok. Účelom tohto právneho úkonu je vo vzťahu k dlžníkom, ktorí si neplnia záväzky zo zmluvy o úvere dosiahnuť uznanie dlhu bez toho, aby pohľadávka navrhovateľa bola podrobená súdnej kontrole prijateľnosti/neprijateľnosti zmluvných podmienok zmluvy o úvere a zároveň dosiahnuť predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie nároku podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo. Dlžník takúto dohodu podpisuje s úmyslom dosiahnuť splatenie dlhu v splátkach a rozhodne nie je v jeho záujme predĺžiť plynutie premlčacej lehoty, nakoľko by si takto významne zhoršil svoje postavenie, čo je v rozpore s princípom ochrany spotrebiteľa, ako aj ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. To, že navrhovateľ nekonal s odbornou starostlivosťou nepochybne vyplýva aj zo skutočnosti, že odporkyňa 2 nemala žiadnu vedomosť o následkoch podpisania uvedenej dohody, ktorej obsah nemohla žiadnym podstatným spôsobom ovplyvniť. Navrhovateľ v konaní nepreukázal (pričom dôkazné bremeno nesie on), že odporkyňa 2 ako priemernému spotrebiteľovi boli akokoľvek vysvetlené (v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti) následky uznania záväzku, a to najmä s ohľadom na jeho premlčanie, resp. dĺžku premlčacej doby. Zároveň je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu a jeho následkoch do poslednej vety v rámci textu o uznaní záväzku, a to drobným písmom, čím sa táto veta stráca v rámci textu dohody a javí sa ako nepodstatná. Navrhovateľ takýmto konaním porušil odbornú starostlivosť vo vzťahu k spotrebiteľovi, pretože nekonal na úrovni osobitnej starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa, pri konaní vo vzťahu ku spotrebiteľovi a ktorá by zodpovedala čestnej obchodnej praxi. Navrhovateľ odporkyňa 2 neposkytol podstatné informácie a nevysvetlil jej všetky dôsledky podpisania listiny z jej strany, podstate narušil ekonomické správanie odporkyne 2 ako priemerného spotrebiteľa, v dôsledku čoho urobila odporkyňa 2 rozhodnutie, ktoré ju poškodzuje a ktoré by ako informovaný spotrebiteľ neurobila. Súd má za to, že ak by boli odporkyňa 2 poskytnuté všetky podstatné informácie zo strany navrhovateľa, nie je dôvodné pochybovať o tom, že by uvedenú dohodu nepodpísala, nakoľko táto okrem prístúpenia k záväzku odporcu 2 a dohody o splátkach, obsahuje aj uznanie záväzku, vyjadrenie o vedomosti premlčania dlhu. Odporkyňa 2 tak podpísala formulár, ktorý vopred pripravil navrhovateľ a ktorý vopred obsahoval údaj o vedomosti odporkyne 2 o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Celé vyššie uvedené konanie navrhovateľa nemožno hodnotiť inak ako špekulatívne konanie, majúce za cieľ zabezpečiť si exekučný titul, keď z obsahu dohody je zrejmé, že jej jediným zmyslom bolo uľahčenie vymožitelnosti pohľadávky navrhovateľa bez toho, aby podpísanie dohody malo akýkoľvek prospech aj pre spotrebiteľa.

Právny úkon Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach podpísaná odporkyňou 2 dňa 29.4.2013 je tak v jej čl. 2 Uznanie záväzku neplatná v zmysle ustanovenia § 3, § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka, pretože ak navrhovateľ uplatňuje svoje právo z takto uzatvorenej dohody, realizuje tým výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, pretože uplatňuje nároky dosiahnuté nekalou obchodnou praktikou voči slabšej zmluvnej strane - spotrebiteľovi, preto výkon takéhoto práva nemôže požívať právnu ochranu. Zároveň je tento právny úkon v časti uznania záväzku absolútne neplatný, pretože pri jeho uzatváraní absentovala slobodná, vážna a určitá vôľa spotrebiteľa - odporkyne 2 súčasne s dosiahnutím splátok uznať nároky navrhovateľa, ktoré sú uplatnené v rozpore so zákonom a predĺžiť plynutie premlčacej doby. Pretože predmetný právny úkon v jeho čl. 2 Uznanie záväzku svojím obsahom i účelom odporuje zákonu, konkrétne ustanoveniam Občianskeho zákonníka upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj ustanoveniu § 7 ods. 1 a 2 Z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej Dohody s odporkyňou 2, ide o absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Súd preto na uznanie záväzku odporkyňou 2 podľa predmetnej Dohody nemohol prihliadať, pretože k platnému uznaniu záväzku odporkyňou 2 v danom prípade nedošlo. Súd preto ďalej skúmal existenciu subjektívneho práva navrhovateľa.

Vedľajší účastník na strane odporcov v konaní vzniesol námietku premlčania nároku navrhovateľa v trojročnej premlčacej dobe v zmysle Občianskeho zákonníka. Navrhovateľ poukazoval na to, že právny vzťah účastníkov Zmluvy o splátkovom úvere je absolútnym obchodom, na ktorý treba aplikovať

premlčanie v zmysle Obchodného zákonníka, teda štvorročnú premlčaciu dobu. Návrhom si uplatňuje iba splátky úveru splatné od 20.6.2010 do 20.9.2010 v počte 4 a celkovej výške 121,64 eur, keď v predmetnej veci nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru a úver sa stal splatným dňom konečnej splatnosti úveru dňa 20.9.2010. Navrhovateľ tiež namietal tú skutočnosť, že vedľajší účastník na strane odporcov nie je oprávnenou osobnou na vznesenie hmotnoprávnej námietky premlčania nároku navrhovateľa.

V dôsledku zmeny právnej úpravy (novelizácie zákona č. 250/2007 Z. z.) účinnej od 1.5.2014, je v zmysle ustanovenia § 5b z. č. 250/2007 Z. z. aj orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy (vrátane súdu) povinný prihliadnuť na premlčanie aj vtedy, ak sa spotrebiteľ, t. j. v prejednávanej veci odporcovia 1 a 2, premlčania nedovolia. Na základe ustanovenia § 5b z. č. 250/2007 Z. z., sa teda súdu (ktorý je možné považovať za orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy) ukladá povinnosť v súdnom konaní z úradnej povinnosti prihliadať na premlčanie v spotrebiteľských veciach, aj keď sa ho spotrebiteľ nedovolá.

Súd sa preto v ďalšom ex offio zaoberal otázkou, či pohľadávka navrhovateľa o zaplatenie sumy 121,64 eur s príslušenstvom nie je premlčaná. Premlčanie definujeme ako uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, aby sa právo vykonalo, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Premlčané právo nemožno oprávnenému priznať, i keď premlčaním právo samo osebe nezaniká, iba sa oslabuje, a to práve tým, že sa privodzuje zánik vynútiteľnosti tohto subjektívneho práva. V dôsledku premlčania zaniká nárok, t. j. vynútiteľnosť prostredníctvom súdu, ale subjektívne právo trvá naďalej, avšak jeho uplatniteľnosť je obmedzená len na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Splnený premlčaný dlh nemožno vymáhať späť z dôvodu bezdôvodného obohatenia. Námietku premlčania môže povinný subjekt uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci. Účelom premlčania je tak jednak stimulovať subjekty k včasnému vykonaniu subjektívnych občianskych práv, jednak zamedziť tomu, aby dlžníci neboli ohľadne svojich povinností vystavení po časovo neurčitú dobu donucujúcemu zákroku zo strany súdov.

Navrhovateľ argumentoval, že Zmluva o splátkovom úvere uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom 1 je spotrebiteľským úverom, avšak je absolútnym obchodom, vzhľadom na čo je potrebné aj na otázku premlčania aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka.

V prejednávanej veci, je však potrebné uviesť, že prednosť majú ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva, vrátane ustanovení § 100 a 101 Občianskeho zákonníka. Zmluva o splátkovom úvere č. 0284212864 zo dňa 28.9.2005 je jednoznačne spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, a to v súlade s už vyššie uvedeným, vzhľadom na svoju povahu a postavenie zmluvných strán pri uzatváraní a plnení zmluvy. Na predmetnú spotrebiteľskú zmluvu tak vo vzťahu k premlčaniu dopadá právna úprava občianskeho práva.

V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, účinné od 1.1.2008, teda platné v čase splatnosti uplatnených splátok úveru, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka je preto potrebné považovať za „všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ.“ Citované ustanovenie ukladá orgánu aplikujúcemu právo použiť v prospech spotrebiteľa všetky ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa ako slabšiu zmluvnú stranu priaznivejšie. Preto súd pri skúmaní otázky premlčania aplikoval občianskoprávnu úpravu premlčania, ktorá je priaznivejšia pre odporcov ako spotrebiteľov. Nič na tom nemení skutočnosť, že samotný zmluvný vzťah založený medzi pôvodným veriteľom a odporcom 1 je tzv. absolútnym obchodno - záväzkovým vzťahom, ktorý sa riadi režimom Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným zmluvným typom, ale ide o osobitný druh zmluvy, ktorý môže byť prítomný tak v občianskoprávnych ako aj v obchodnoprávnych vzťahoch.

Nemožno opomenúť ani ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Preto ani uzavretie absolútného obchodno - záväzkového vzťahu, ktorý nepochybne je spotrebiteľskou zmluvou, sa nemôže odchýliť od občianskoprávnej úpravy v otázke premlčania, ktorá

je na prospech spotrebiteľa ako žalovaného, na rozdiel od právnej úpravy premlčania v Obchodnom zákonníku. Spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie, preto je v legitímnom očakávaní použitia pre neho priaznivejšej úpravy.

Aplikáciu občianskoprávnej úpravy v otázke premlčania v spotrebiteľských zmluvách už potvrdila rozhodovacia prax súdov (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.1.2011, sp. zn. 5MCdo/20/2009, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.11.2011, sp. zn. 17Co/167/2011, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.6.2013, sp. zn. 6Co/218/2012, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/26/2012 a 6Co/81/2012, uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19.6.2013, sp. zn. I.ÚS 402/2013). Je náležité a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva (premlčania), je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre spotrebiteľa výhodnejšia.

Občiansky zákonník rozlišuje všeobecnú premlčaciu dobu a osobitné premlčacie doby. Všeobecná premlčacia doba má subsidiárny charakter a použije sa tam, kde pre konkrétne právo nie je Občianskym zákonníkom alebo iným právnym predpisom ustanovená osobitná premlčacia doba. V prejednávanej veci ide o premlčanie práva na zaplatenie splátok úveru s príslušenstvom, ktoré právo sa premlčí vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka, keďže zákon pre uvedené právo neuvádza osobitnú (kratšiu alebo dlhšiu) premlčaciu dobu. Táto premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať (uplatniť) po prvý raz podaním návrhu na súde. Tým je objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý je odvodený od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol.“ Tento okamih je daný objektívne a nezávisle od subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve. Právo mohlo byť prvýkrát vykonané vtedy, ak je spôsobilé na žalobu, t. j. keď možno podať návrh na začatie súdneho konania. Ak je splnenie dlhu stanovené na presne určenú dobu, tak pre začiatok plynutia premlčacej doby je rozhodný okamih zročnosti dlhu, t. j. deň, keď mal dlžník splniť dlh, resp. začať s jeho plnením (doba splatnosti). Zročnosť dlhu môže byť určená dohodou, právnym predpisom alebo rozhodnutím príslušného orgánu.

Podľa § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že v danom prípade nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, ale úver zanikol uplynutím dohodnutej doby. Účastníci sa dohodli na splácaní úveru v mesačných splátkach vo výške 30,41 eur splatných vždy k 20. dňu v mesiaci. V tomto prípade si navrhovateľ uplatňoval zaplatenie splátok úveru splatných od 20.6.2010 do 20.9.2010, teda všeobecná trojročná premlčacia doba začala plynúť pri splátke splatnej dňa 20.6.2010 dňa 21.6.2010 a uplynula dňa 21.6.2013 (piatok); pri splátke splatnej dňa 20.7.2010 začala plynúť dňa 21.7.2010 a uplynula dňa 22.7.2013 (pondelok), nakoľko posledný deň premlčacej doby, teda deň 21.7.2013, pripadol na nedeľu, a preto je jej posledným dňom najbližší nasledujúci pracovný deň; pri splátke splatnej dňa 20.8.2010 začala plynúť dňa 21.8.2010 a uplynula dňa 21.8.2013 (streda); pri splátke splatnej dňa 20.9.2010 začala plynúť dňa 21.9.2010 a uplynula dňa 23.9.2013 (pondelok), nakoľko posledný deň premlčacej doby, teda deň 21.9.2013, pripadol na sobotu, a preto je jej posledným dňom najbližší nasledujúci pracovný deň. V súdenom prípade si navrhovateľ svoje právo na zaplatenie sumy 121,64 eur s príslušenstvom, ako splátok splatných od 20.6.2010 do 20.9.2010, voči odporcom 1 a 2 uplatnil na súde dňa 30.5.2014, teda zjavne po uplynutí trojročnej premlčacej doby, odo dňa splatnosti jednotlivých splátok. Za premlčané považoval súd aj uplatnené úroky z omeškania, keďže tvoria príslušenstvo pohľadávky a sledujú jej osud, z čoho možno usúdiť, že vedľajší úrokový záväzok sa premlčí najneskôr v rovnakej dobe ako hlavný peňažný záväzok.

Vychádzajúc z uvedených skutočností považoval súd nárok navrhovateľa na zaplatenie sumy 121,64 eur s príslušenstvom za premlčaný, nakoľko navrhovateľ podal návrh na súde zjavne po uplynutí trojročnej premlčacej doby až dňa 30.5.2014. Nakoľko súd dospel k záveru, že uplatnený nárok je premlčaný, uprednostňujúc hľadisko procesnej ekonómie, bližšie neskúmal ďalej existenciu subjektívneho práva navrhovateľa, keďže premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať, v dôsledku zániku vynútiteľnosti subjektívneho práva. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov tak súd považoval nárok navrhovateľa v celom rozsahu za nedôvodný, a preto ho zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a vo veci plne úspešným odporcom 1 a 2 právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si náhradu trov konania neuplatnili, a tiež z dôvodu, že podľa obsahu spisu im ani žiadne trovy konania nevznikli.

Pokiaľ ide o náhradu trov vedľajšieho účastníka, právo na náhradu trov konania vzniklo v zmysle vyššie uvedeného aj vedľajšiemu účastníkovi, ktorý vystupoval v konaní na strane úspešných odporcov. Súd v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 Občianskeho zákonníka priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov právo na náhradu trov konania, spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom (§ 13a ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z.z. v platnom znení) po 16,60 eur, k tomu režijný paušál 8,04 eur (§ 16 ods. 3 cit. vyhl.), za písomné vyjadrenie zo dňa 12.11.2014 (§ 13a ods. 1 písm. c) cit. vyhl.) po 16,60 eur, k tomu režijný paušál 8,04 eura (§ 16 ods. 3 cit. vyhl.), celkom tak trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka predstavujú 49,28 eur, k tomu 20% DPH vo výške 9,86 eur, teda spolu 59,14 eur. S poukazom na ustanovenie 160 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, súd zaviazal navrhovateľa zaplatiť náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Predmetné trovy je navrhovateľ povinný zaplatiť k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka podľa § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Súd tiež považuje za potrebné uviesť, že odmenu za úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 18.6.2015 súd vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov nepriznal, nakoľko si vedľajší účastník odmenu za tento úkon právnej služby ani neuplatnil a súd má tiež za to, že tento úkon právnej služby nebol ani účelný, pretože súhlas odporcov 1 a 2 so vstupom vedľajšieho účastníka do konania bol daný do zápisnice súdu zo dňa 11.2.2015, teda akékoľvek ďalšie vyjadrenie nebolo ohľadom uvedenej otázky potrebné.

Navrhovateľ v konaní namietal, že vstup vedľajšieho účastníka do konania bol účelový, s cieľom získať trovy právneho zastúpenia. Súd však v danom prípade dospel k záveru, že zastúpenie vedľajšieho účastníka na strane odporcu advokátom bolo účelné a rovnako jeho písomné vyjadrenie vo veci zo dňa 12.11.2014 bolo konkrétne, vzťahujúce sa na daný prípad, nešlo len o všeobecné hromadné podanie. Vedľajší účastník v ňom reagoval na konkrétne nároky navrhovateľa, účinne bránil odporcov, vzniesol úspešne námietku premlčania.

Podľa ustanovenia § 93 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), sa ako vedľajší účastník môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p., v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Podľa § 24 veta prvá O.s.p., účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí.

Podľa § 25 ods. 1 veta prvá O.s.p., ako zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta.

Z citovaných ustanovení jednoznačne vyplýva, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu, Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“ má oprávnenie vystupovať v tomto konaní ako vedľajší účastník na strane odporcov (spotrebiteľov), pričom nemusí preukazovať právny záujem na jeho výsledku, pretože možnosť aby vystupoval ako vedľajší účastník na strane odporcov mu dáva priamo špeciálna zákonná úprava ust. § 93 ods. 2 O.s.p. Keďže ustanovenie § 93 ods. 4 O.s.p. výslovne ustanovuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, z toho možno vyvodiť len jeden záver a to, že vedľajší účastník má (rovnako ako hlavný účastník) jednak právo na právnu pomoc pred súdmi, čo je základné ústavné právo (článok 47 ods. 2 Ústavy SR), ktoré sa v rámci civilného súdneho konania realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom a samozrejme má i právo na náhradu trov konania, kam podľa § 137 ods. 1 O.s.p. patrí i náhrada trov právneho zastúpenia. Súd preto nesúhlasí s argumentáciou navrhovateľa o nadbytočnosti právneho zastupovania vedľajšieho účastníka. Vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, pričom ust. § 24 O.s.p. umožňuje každému účastníkovi dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí. Aj Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 7 Cdo 93/2012, zo dňa 19. júla 2012 uviedol, že názor, podľa ktorého nie je možné považovať za neúčelne vynaložené trovy konania pozostávajúce z odmeny advokáta v prípade,

ak právnická osoba, ktorá udelila plnú moc na zastupovanie v konaní advokátovi, zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním, alebo má aj vlastný právny útvar, čo by v konečnom dôsledku znamenalo, že účastník konania, ktorý zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním alebo sám má právnické vzdelanie, musí znášať aj trovy právneho zastúpenia sám. Takýto výklad je v rozpore nielen s ustanovením § 25 ods. 1 O.s.p., ale aj v rozpore s ústavným princípom rovnosti účastníkov občianskeho súdneho konania. V predmetnej veci súd návrh navrhovateľa zamietol aj vzhľadom na právnu argumentáciu vedľajšieho účastníka na strane odporcov. Pretože boli odporcovia v konaní v plnom rozsahu úspešní, súd navrhovateľa v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. zaviazal zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov konania, ktoré predstavujú trovy právneho zastúpenia tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trnave.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje a musí byť podpísané a datované. Ďalej musí byť v odvolaní uvedené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z.; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.